

Sygn. akt V Ga 77/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział V Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Zofia Wolna**

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2017 roku w Częstochowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko M. P. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego M. P. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 10 maja 2016 roku

sygn. akt VIII GC 1416/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego M. P. (1) na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w K. kwotę 135 zł (sto trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt V Ga 77/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 maja 2016r. Sąd Rejonowy w Częstochowie zasądził od pozwanego M. P. (1) na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 586,47 zł wraz z ustawowymi odsetkami, z tym, że od kwot: 544,72 zł w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 15 maja 2013 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku, w wysokości 8% w stosunku rocznym od dnia 23 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych w wysokości 9,5% w stosunku rocznym od dnia 1 stycznia 2016 roku; 41,75 zł w wysokości 8% w stosunku rocznym od dnia 13 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych w wysokości 9,5% w stosunku rocznym od dnia 1 stycznia 2016 roku; oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej z dnia 16 lipca 2012 roku powódka dostarczała pozwanemu energię elektryczną do lokalu użytkowego – Zakładu (...) w P. przy ul. (...). Należności z tego tytułu, zgodnie z postanowieniami §2 ust. 4 umowy i § 7 ust. 3 OWU, miały być rozliczane raz na dwa miesiące na podstawie faktury płatnej w terminie 14 dni od daty wystawienia. Przewidziano także, iż powód może rozwiązać umowę za 1 miesięcznym okresem wypowiedzenia w sytuacji m.in. nieterminowego regulowania należności (§ 12 ust.6 OWU).

Pozwany nie regulował swoich zobowiązań. Z uwagi na istniejące zaległości powódka pismem z dnia 27 lutego 2013 roku wypowiedziała umowę. Pismo to dotarło do pozwanego w dniu 25 marca 2013 roku.

W dniu 30 kwietnia powódka wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 544,72zł płatną do dnia 14 maja 2013 roku za energię pobieraną w okresie od 11 marca do 25 kwietnia 2013 roku, a także notę księga nr (...) na kwotę 41,75zł z tytułu odsetek za nieterminowe regulowanie faktur wymagalnych począwszy od września 2012 roku do marca 2013 roku.

Pozwany nie uregulował powyższych należności. Pismem z dnia 17 lipca 2013 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 586,47 zł. Wezwanie to pozostało bezskuteczne.

Bezspornym jest, iż strony łączyła umowa sprzedaży, na podstawie której powódka sprzedawała pozwanemu energię elektryczną.

Skoro pozwany powołuje się na okoliczność niweczącą prawo powoda, winien udowodnić czy i kiedy faktycznie zapłata miała miejsce. Nie uczynił jednak tego, ograniczając się do stwierdzenia, że zapłacił dochodzone należności, w przeciwnym razie powódka nie zawarłaby z nim umowy. Domagając się natomiast przedstawienia przez powódkę dowodów na okoliczność zapłaty usiłował przerzucić na nią cały ciężar udowodnienia swoich twierdzeń. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby bowiem do tego, iż to wierzyciel, domagając się spełnienia świadczenia wynikającego z zawartej umowy, powinien wykazać czy jego dłużnik wykonał swoje zobowiązanie. W świetle powyższego Sąd nie znalazł podstaw do zobowiązania powódki do przedłożenia dowodów zapłaty, tym bardziej w sytuacji gdy pozwany nie tylko nie wskazuje kiedy zapłata miała miejsce, ale także czy miała miejsce w kasie przedsiębiorstwa, czy też na konto powódki.

W piśmie z dnia 25 kwietnia 2016 roku (k. 57) raz twierdzi, iż po przedłożeniu dowodu zapłaty zaległości została z nim zawarta nowa umowa, a za chwilę, iż działając w dobrej wierze nie żądał pokwitowania dowodu wpłaty. Stanowisko zawarte w piśmie procesowym nie jest dowodem w sprawie, bez wątpienia świadczy jednak nie tylko o niekonsekwencji pozwanego, ale przede wszystkim o jego próbie niewywiązania się z zawartej umowy.

W konsekwencji przyjąć należało, iż pozwany wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 6 k.c. nie wykazał, aby uiszcł należności dochodzone pozwem.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało także, aby dochodzone należności uległy przedawnieniu.

Roszczenie o zapłatę ceny stosownie do treści art.554 k.c. przedawnia się z upływem lat dwóch, a termin przedawnienia rozpoczyna swój bieg, zgodnie z art.120 k.c., od dnia wymagalności.

Jak wynika z postanowień umowy należność winna zostać zapłacona w terminie 14 dni od wystawienia faktury. Przedmiotowa faktura wystawiona została w dniu 30 kwietnia 2013 roku, a tym samym należność w niej określona winna zostać zapłacona do dnia 14 maja 2013 roku. Tym samym pozwany najpóźniej w tym dniu winien uregulować należność, jeśli zaś tego nie uczynił to stosownie do treści art.111§1 k.c. w dniu następnym tj. 15 maja 2013 roku roszczenie stało się wymagalne i tym samym rozpoczął swój bieg termin przedawnienia. Dwuletni okres przedawnienia upłynąłby zatem w dniu 15 maja 2015 roku. Pozew w niniejszej sprawie wniesiony został skutecznie do Sądu w dniu 13 maja 2015 roku, spowodowało to zatem przerwę biegu terminu przedawnienia. Stosownie bowiem do treści art. 123§1 pkt 1 k.c. bieg terminów przedawnienia ulega przerwaniu przez każdą czynność przed sądem, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia roszczenia. Ponadto zgodnie z art. 124§2 k.p.c. w razie przerwy przedawnienia przez czynność w postępowaniu sądowym, przedawnienie nie biegnie na nowo dopóki postępowanie nie zostanie zakończone.

W konsekwencji przyjąć należało, iż podniesiony przez pozwanego zarzut jako bezzasadny nie mógł zostać uwzględniony, dochodzone bowiem przez powódkę roszczenie nie uległo przedawnieniu.

Dotyczy to także odsetek wynikających z noty księgowej z dnia 30 kwietnia 2013 roku, a powstałych na skutek nieterminowego zapłacenia należności wymagalnych na przestrzeni od 29 września 2012 roku do 29 marca 2013 roku, a zapłaconych w dniach 25 lutego i 29 kwietnia 2013 roku.

Roszczenia o odsetki za opóźnienie należy zaliczyć do świadczeń okresowych, ostateczna suma należna tytułem odsetek za opóźnienie nie daje się bowiem z góry określić. Wynika to z tego, jak stwierdził Sąd Najwyższy w uchwale 7 Sędziów z dnia 26 stycznia 2005r w sprawie III CZP 42/04, że w chwili powstania obowiązku ich zapłaty nie wiadomo w sposób pewny, kiedy główne świadczenie pieniężne zostanie spełnione. Ponadto, przy przyjęciu, że omawiane odsetki są wymagalne oddzielnie za każdy dzień opóźnienia, spełniona jest także kolejna – kluczowa – przesłanka do ich kwalifikowania jako świadczeń okresowych: układanie się w szereg kolejno po sobie w równych odstępach czasu wymagalnych świadczeń, z których każde jest przedmiotem odrębnego roszczenia. Stąd też roszczenie o odsetki za opóźnienie należy uznać za roszczenie okresowe. W konsekwencji zaś ustanowiony w art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe stosuje się do roszczeń o odsetki za opóźnienie także wtedy, gdy roszczenie główne ulega przedawnieniu w terminie określonym w art. 554 k.c. (OSNC 2005/9/145).

Dochodzone przez powódkę odsetki określone w nocie księgowej z dnia 30 kwietnia 2013 roku przedawniają się z upływem lat trzech.

Jak wynika z zapisów w nocie odsetkowej najwcześniejsze odsetki powstały w okresie od 29 września 2012 roku do 29 kwietnia 2013 roku (poz. 1 noty księgowej), tym samym trzyletnie przedawnienie przypadałoby na okres od 29 września 2015 roku do 29 kwietnia 2016 roku. Tak jak wskazano wcześniej powództwo wniesione zostało w dniu 13 maja 2015 roku, a zatem przed upływem terminu przedawnienia.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż strony zawarły umowę sprzedaży, z której pozwany nie wywiązał się i nie zapłacił umówionej ceny oraz odsetek za opóźnienie w zapłacie należności wymagalnych z wcześniej wystawionych faktur. Należności te nie uległy przedawnieniu. W konsekwencji powyższego roszczenie powódki uznać należało za zasadne i na mocy art. 535 k.c. i nast., art. 554 k.c., art. 481 §1 k.c., i art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2013.403), art. 482§1 k.c. w zw. z art. 118 k.c. zasądzić dochodzoną należność wraz z odsetkami.

O kosztach orzeczono na mocy art. 98 k.p.c. nakładającego na stronę przegrywającą obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów niezbędnych do celowej obrony.

Na zasądzoną od pozwanego na rzecz powódki kwotę 227,00zł składają się: opłata sądowa w wysokości 30,00zł, wynagrodzenia pełnomocnika 180,00 zł oraz 17,00zł opłaty skarbowej od złożonego przez niego pełnomocnictwa.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł pozwany M. P. (2), zaskarżając wyrok w całości podniósł, iż Sąd I instancji rozstrzygając powództwo pominął fakt, iż aby pozwany mógł mieć ponownie podłączoną energię elektryczną to warunkiem koniecznym jest zapłata wszystkich zaległości na co został przedstawiony stosowny dokument – dowód wpłaty należnych kwot. W konkluzji pozwany wniósł o uchylenie wyroku w całości.

Odpowiedź na apelację pozwanego wywiódła strona powodowa, wnosząc o oddalenie apelacji pozwanego i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest niezasadna.

Sąd Okręgowy podziela i uznaje za swoje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, ponieważ ustalenia te znajdują oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, które to dowody Sąd ten ocenił w granicach zakreślonych przepisem art. 233 §1 k.p.c. Trudno zarzucić Sądowi Rejonowemu brak logiki, gdyż wyciągnięte przez niego wnioski są prawidłowe. Nie ma podstaw do tego by zakwestionować przeprowadzoną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, bowiem nie można zarzucić temu Sądowi tego, iż ocena ta jest dowolna i przekracza granicę swobodnej oceny dowodów. Z tych też względów Sąd Odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji. Zarzuty

skarżącego nie znajdują żadnego oparcia w materiale dowodowym i są kontynuacją stanowiska reprezentowanego przez pozwanego w trakcie postępowania pierwszo -instancyjnego.

Naruszenia przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, jedynie bowiem to może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd o wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu, co czyni skarżący w swojej apelacji. Ponadto ocena mocy i wiarygodności dowodów, przeprowadzona w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia, mogłaby być skutecznie podważona w postępowaniu odwoławczym tylko wówczas, gdyby wykazano, że zawiera ona błędy logiczne, wewnętrzne sprzeczności, jest niepełna itp. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 31 sierpnia 2005r. , I ACa 456/05, LEX nr 177026).

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawiono argumentację dotyczącą zasady jak i wysokości zasądzonej na rzecz powoda kwoty. Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela stanowisko Sądu Rejonowego wyrażone w treści zaskarżonego wyroku i przytoczoną na jego poparcie trafną i obszerną argumentację, do której odwołuje się wprost, nie widząc potrzeby ponownego przytaczania tych samych, trafnych argumentów.

Sąd Rejonowy słusznie podniósł, iż w przedmiotowej sprawie to pozwany powołując się na okoliczność zapłaty dochodzonej sumy, winien udowodnić czy i kiedy faktycznie miała miejsce zapłata. Pozwany natomiast w toku procesu nie wskazał kiedy i w jakich okolicznościach zapłata miała miejsce. Pozwany wskazuje, iż zapłata zaległości u powoda była warunkiem koniecznym do zawarcia umowy na ponowną dostawę energii, ponadto wskazuje, iż na tę okoliczność przedstawił dowód wpłaty należnych kwot. Tymczasem do akt sprawy nie przedłożył jakiegokolwiek dowodu wpłaty ani też umowy na ponowną dostawę energii, potwierdzającą stwierdzenia pozwanego.

Twierdzenie strony, w świetle art. 6 k.c. nie jest dowodem, lecz musi zostać wykazane. Dotyczy to zarówno faktu zapłaty jak i faktu zawarcia umowy na ponowną dostawę energii, a także uzależnienia jej zawarcia od uregulowania dotychczasowych zobowiązań. Powód zaprzeczył twierdzeniom pozwanego jakoby uzyskał od niego zapłatę, zatem pozwany powinien wszystkim dostępnymi środkami dowodowymi wykazać ich prawdziwość, któremu to obowiązki w niniejszej sprawie nie sprostał.

Brak również było podstaw do zobowiązania powoda w trybie art. 248 §1 k.p.c. do przedstawienia dowodu wpłaty pozwanego kwoty dochodzonej pozwem. Ze stanowiska powoda przedstawionego w toku procesu wynika, że powód takim dowodem nie dysponuje, a to z uwagi na fakt, iż pozwany nie dokonał zapłaty. Zgodnie zatem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu zapłaty spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne, oznacza to, że pozwany zobowiązany jest do wykazania dowodu wskazującego na zapłacenie kwoty dochodzonej w niniejszej sprawie. Pozwany ciężarowi temu nie sprostał.

Pozwany nie udowodnił również aby zawarł kolejną umowę ze stroną powodową oraz aby warunkiem jej zawarcia było uregulowanie zaległych zobowiązań, zatem apelacja pozwanego stanowi kontynuację zarzutów przedstawionych przed sądem I instancji.

Jak podniosła strona powodowa w odpowiedzi na apelację, zapłaty zaległych należności zasądzonych zaskarżonym wyrokiem pozwany nie uregulował do dnia sporządzenia odpowiedzi na apelację.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanego na podstawie art. art. 505¹² § 3 k.p.c.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98, 99 k.p.c. oraz §2 pkt 2 w zw. z §10 pkt 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.